

man ved, hvad man forstaar ved dem. Ved Livets Krav forstaar det ærede Medlem altsaa, at naar der skal nye Skatter til, saa skulle de udelukkende bæres af de brede Lag uden Hensyn til Skatteevnen, men ved Doktrinerne forstaar han dette, at naar der skal et betydeligt forøget Skattebeløb til, saa lægger man saa meget, som man anser for praktisk og forsvarligt, paa dem, der have den virkelige Skatteevne, og hvis Forhold ere saaledes, at de ere i Stand til at bære en Skat, og man lægger Skatten i Forhold til deres Evne. Naar man blot ved, at det er dette, der skal forstaas ved Livets Krav og Doktrinerne, saa kan man jo godt tales ved.

Det ærede Medlem fra Hillerøds (Dinesen) Udtalelser hørte jeg med Glæde, thi naar det drejer sig om Økonomi, har jeg en trofast Forbundsfælle i det ærede Medlem. Han henlede Opmærksomheden paa de kommende Udgiftskrav og sandelig med Rette. Jeg skal i øvrigt gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg i Gaar i Landstinget var inde paa dette Spørgsmaal. Jeg nævnedes paa et enkelt Omraade, de offentlige Arbejder, en Del af de nye store Udgiftskrav, som ligge for, og som man fra vedkommende Administrationers Side har anset for ganske nødvendige — en Del deraf er jo ogsaa bestemt ved bestaaende Love. Disse Tale ere meget oplysende og vise, hvad jeg Gang paa Gang har gjort opmærksom paa, at det er saa langt fra, at det Beløb, der er opført paa Finansloven for 1912—13 til ekstraordinære Anskaffelser af indtægtgivende Statsaktiver, var noget særlig stort Beløb, at det tværtimod var meget lavt anslaaet. Det er et Beløb, der er holdt nede ved energiske Anstrebninger fra Finansministerens Side for at holde de ikke øjeblikkelig strengt nødvendige Krav fra de forskellige Administrationer tilbage. Men den, der har forberedt Finanslovsforslaget i de sidste Aar, ved vel bedre end nogen, hvor mange og hvor paatrængende disse Krav ere, og i hvilken Grad de ville strømme frem og neppe ville være til at holde tilbage, saa snart de økonomiske Forhold bedre sig, saa en af de Ting, vi kunne regne paa med størst Sikkerhed, er en Stigning i Udgiftsposterne netop til disse Krav.

Rode: Den højtærede Finansminister sagde i Dag, at det var et forunderligt Udtryk at bruge om ham, at han havde forøget Udgiftssiden paa Finansloven; det var ikke ham, der havde forøget Udgif-

terne, men det var Udviklingen, som havde forøget dem, og Folketinget havde været med dertil og saa fremdeles. Nej, det er ingenlunde noget forunderligt Udtryk, thi det er det nøjagtigste Udtryk for, hvad der virkelig er foregaaet. Jeg vil virkelig ikke beskyldes den højtærede Finansminister for vedrørende noget saa let overskueligt som Udgifterne at have givet ganske forkerte og misvisende Fremstillinger i Oktober 1911. Naar den højtærede Finansminister da sagde: Udgifterne ville være de Udgifter, vi have paa Finanslovsforslaget + $6\frac{1}{4}$ Mill. Kr., 3 Mill. Kr. til Forrentning og $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. at løbe paa til Nybevillinger og saa fremdeles, saa regnede den højtærede Finansminister særdeles rundeligt, og i det Beløb, som han der nævnedes, er indbefattet den Fremgang, der er kommen paa Udgiftssiden i Aar fra Finanslovsforslagets første Behandling til tredje Behandling. Naar nu den højtærede Finansminister mener, at vi maa lægge $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. yderligere paa, saa er det ham, der forøger Udgiftssiden, udelukkende fordi han i Øjeblikket trænger til at have større Udgifter til at forsvare sine Skattelovforslag med.

Den højtærede Finansminister siger, at han vil bestemt vægre sig ved at lægge Arveafgiftens Beløb for i Aar til Grund for Fremtiden, selv om de 4 Mill. Kr. skulde vise sig at være rigtige som Udtryk for Aarets Arveafgiftsindkomst. Det Lovforslag, som i sin Tid blev vedtaget vedrørende Arveafgiften, budgetterede Arveafgiften til at skulle indbringe omkring 4 Mill. Kr. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; det var det endelige Resultat). Den højtærede Finansminister har oprindelig sat Beløbet til 4 Mill. Kr., det er derefter sat ned til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er det, man oprindelig antog, at Arveafgiften vilde indbringe. Det forekommer mig, at naar den højtærede Finansminister ser, at den indbringer 4 Mill. Kr. i Aar, saa er det dog besynderligt, at han bestemt vægrer sig ved at regne det oprindelig anslaaede Beløb som det, der i Fremtiden skal regnes med. Men for øvrigt maa jeg gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, at jeg opfordrede ham ikke til at budgettere 4 Mill. Kr., jeg regnede netop med en mulig Nedgang, men i den Oversigt over Indtægten af Arveafgiften, som den højtærede Finansminister oplæste, saa jeg ikke Eksempler paa en Nedgang udover et Par Hundrede Tusinde. Det viser sig, at der vel kan være Spring eller, for at